

Farkas Boglárka

Egy ellentmondásos éjszaka története

Már egy ideje néztük egymást.

A kocsmajtóban állt, békésen pálinkázgatott. Tekintetem először a kezén akadt meg. A nagyapámra emlékeztetett. Bütykös, ráncos, nagy, barna lapátkéz volt az övé, az egymáshoz hú öregség és dolgosság eszköze, a félig nyitott tenyérből kimosolygott az élet. Egy olyan élet, amelyben nincs kímélet és henyélés, csak kitartás, keménység, munka. Úgy hetvenöt-nyolcvan között lehetett. Állt az ajtófélfának támaszkodva; állt és nézett.

A falu kiskocsmája körül gyűltek a népek. Esteledett, a csorda már bejárt, a férfinek dolga végeztével néhány sörre vagy pálinkára eltoporgott a szűk falusi utcán. Tizenegynéhányan lehettek, kivétel nélkül tagbaszakadt, életük delén túl járó férfiak. Ottmaradtak, még dolgozni tudók. A székely falucska színe-java. Szó került a napi teendőkről, gondokról-bajokról. Értő füllel is figyelni kellett, hogy felfogjam a szójárás különleges dallamát.

Néztem az én bácsimat. Csendben fogadta az érkezőket, néha-néha hozzáfűzött valamit a beszélő fonálához, de mint egy kívülről. Közlebb mentem hozzá, és beszélgetni kezdtünk.

Szó szót követett. Én nem tágtottam, kérdezgettem. Ő beszélt. Életről, székely sorsról, elnéptelenedő faluról, családról, eltemetett asszonyról, egyedül felnevelt gyerekekről, városi unokákról. Hosszan mesélt. Meghatóan. Szerethetően.

Órák teltek el így. A kocsmá elcsendesedett, a férfiak hazamentek. A pislákoló utcai lámpák fényében, a girbegurba utcákon hazakísértem a drága öreget. Szép, rendezett otthona volt. A tisztaszobában még hosszú ideig pálinkázgattunk, s közben fényképeket nézegettem. Az elhangzott történetek megörökített kockáit. Megbarnult, sárga lenyomatokat egy óságában is érdekes, jelekkel és tanulságokkal tömött világról. A tükörben távolról felénk jövő alak ilyen: várni kell, míg az ember a vonásai mögé lát.

Csordultig telt lélekkel köszöntem el. A kapuban állva megölelgettem az öreget, s a szállásomra indultam. Már hajnalodott. Végigjöttem a dombok közt megbúvó kis falucska köves utcáin és menet közben elmajszoltam egyet az útravalóként kapott almából. Arra gondoltam, hogy a világ aznap éjjel kerek. Mert még vannak benne szerethető helyek és öregek. Amikor betértem a parókia épületébe, a lelkész fia már fent volt, készült a városba aznapi ügyeit intézni. Fáradtan, de boldogan telepedtem le mellé a kispadra. Kicsit beszélgettünk, amíg indulás előtti kávéját elfogyasztotta. Lelkendezve meséltem az esti találkozásról, az én öregem házáról, a fényképekről, a bácsi nyári konyhájában terjengő friss pálinkaillatról.

A fiú hallgatott. Végül, mikor az utolsó korty kávé is megitta, felállt és elindult. Mielőtt becsukta volna maga mögött a paplak nagy, faragott székelykapuját, kicsit visszafordulva csak annyit mondott: „Még szerencse, hogy 89-ben nem csapták agyon az öreget, ő volt a falu egyetlen szekusa.”

kérdőjel

ha azt mondja
törvényt szegni bűn
és elszeretni másét
paráznaság
megmondja-e azt is hogy
engem nemesít a veszteség
vagy véletlenül cserélte össze
a másik felemet

Szalafő-haikuk

apró lépcsősor
hajlik az épületre
tetején ajtó

kilincs nem zárja
a jégvirágos tájban
templomot őriz

rejtett béke bent
angyaljárás utáni
csendes megnyugvás

késői gyerek
januári bölcsőben
ma még ringatnák

kezünk hajlása
imánk bizonyossága
a végállomás